

VIOLETNE RASS PÄRAST AADAMAT

TEINE Eeden jäi peaaegu kolmekümne tuhandeks aastaks tsivilisatsiooni hälliks. Mesopotaamia oli Aadama rahvastele tugipunkt, kust nad saatsid oma järeltulijaid maakera igasse otsa; uue-
mal ajal, pärast nende segunemist nodiitide ja sangikhõimudega, hakati neid nimetama andiitideks. Sellest piirkonnast pärinesid mehed ja naised, kes algatasid ajaloolisi sündmusi ning on kultuuri progressi Urantial nii tohutult kiirendanud.

² Käesolevas kirjas kirjeldatakse violetse rassi ajalugu, mis algas varsti pärast Aadama üleastumist, ligikaudu 35 000 a eKr, ja kestis kuni segunemiseni nodiitide ja sangikrassidega ligikaudu 15 000 a eKr, mil kujunesid välja andiitide rahvad, ja edasi rassi lõpliku kadumiseni oma kodumaalt Mesopotaamiast ligikaudu 2 000 a eKr.

1. RASSIDE JA KULTUURIDE PAIKNEMINE

¹ Kuigi rasside meel ja moraal olid Aadama saabudes madalal tasemel, oli füüsiline evolutsioon kulgenud üsnagi omasoodu ning jäänud Caligastia mässu hädadest mõjutamata. Aadama panus rasside bioloogilisse seisundisse, vaatamata selle ettevõtmise osalise läbikukkumisele, täiustas Urantia rahvaid tohutult.

² Adam ja Eeva andsid palju väärtuslikku ka inimkonna sotsiaalsesse, moraalsesse ja intellektuaalsesse progressi; nende järglaste kohalolek kiirendas määratult tsivilisatsiooni arengut. Kuid üldiselt oli maailmas kolmkümmend viis tuhat aastat tagasi vähe kultuuri. Siin-seal olid mõningad tsivilisatsioonikeskused, kuid suurem osa Urantiast kidus metsluses. Rassid ja kultuurid paiknesid järgmiselt:

³ 1. *violetne rass — adamiidid ja adamsoniidid.* Adamiitide kultuuri peamine keskus asus teises aias, mis paiknes Tigrise ja Eufrati jõe vahelises kolmnurgas — see oli tegelikult õhtumaa ja India tsivilisatsioonide häll. Violetse rassi teine, põhjapoolne keskus oli adamsoniitide pealinn, mis asus Kaspia mere lõunarannikust idas, Kopetdagi mäestiku lähedal. Neist kahest keskusest kandus ümbruskonna maadele kultuuri ja eluplasmat, mis otsekohe kiirendas kõigi rasside arengut;

⁴ 2. *eelsumerid ja teised nodiidid.* Mesopotaamias, jõgede suudme lähedal, püsis veel Dalamatia aegade iidse kultuuri jäänuseid. Aastatuhandete möödudes segunes see rühm läbinisti põhja pool asuvate adamiitidega, kuid oma nodiidi pärandit nad päriselt ei kaotanud. Mitmed teised nodiitide rühmad, kes olid Vahemere idarannikule paigale jäänud, sulasid hiljem laialihajunud violetsesse rassi;

⁵ 3. *andoniitidel* säilis Adamapoja keskusest põhja ja ida pool viis-kuus neile üsna iseloomulikku

asulat. Neid leidis hajutatult ka kõikjal Turkestanis ja nende üksikuid saari püsis kogu Euraasias, eriti mäestikualadel. Nende põliselanike käes olid ikka veel Euraasia mandri põhjaalad koos Islandi ja Gröönimaaga, kuid Euroopa tasandikelt olid sinine inimene ja Aasia kaugematest jõeorgudest laienev kollane rass nad ammu välja tõrjunud;

⁶ 4. *punase inimese* käes olid mõlemad Ameerika mandrid, nad olid tõrjutud Aasiast välja enam kui viiskümmend tuhat aastat enne Aadama saabumist;

⁷ 5. *kollane rass.* Hiina rahvad olid Ida-Aasia üsna kindlalt enda valdusesse haaranud. Nende kõige arenenumad asulad paiknesid nüüdisaegse Hiina loodeosas Tiibetiga piirnevatel aladel;

⁸ 6. *sinine rass.* Siniseid inimesi paiknes hajutatult kõikjal Euroopas, kuid nende paremad kultuurikeskused asusid Vahemere vesistu tolleaegsetes viljakates orgudes ja Loode-Euroopas. Neandertallastega segunemine oli sinise inimese kultuuri tunduvalt tagasi viinud, kuid muidu oli see kõige agressiivsem, seiklushimulisem ja uudishimulikum kõigist Euraasia arenevatest rahvastest;

⁹ 7. *draviidide-eelne India.* Rasside keeruline segu Indias, mis hõlmas kõiki maakera rasse, eriti rohelist, oranži ja musta, hoidis sealse kultuuritaseme kaugemate regioonide omast veidi kõrgemal;

¹⁰ 8. *Sahara tsivilisatsioon.* Indigorassi kõrgematel elementidel olid kõige arenenumad asulad praeguse suure Sahara kõrbe aladel. See indigomust rühm kandis endas paljusid kadunud oranži ja rohelse rassi tüvikondasid;

¹¹ 9. *Vahemere vesistu.* Kõige segunenud rass väljaspool Indiat elas praeguse Vahemere vesistu aladel. Siin said kokku sinine inimene põhja poolt ja Sahara elanikud lõuna poolt ning segunesid idast tulnud nodiitide ja adamiitidega.

¹² 10. Niisugune pilt oli maailmas enne violetse rassi suuri laialihajumist ligikaudu kakskümmend viis tuhat aastat tagasi. Tulevase tsivilisatsiooni lootus oli teises aias Mesopotaamia jõgede vahel. Siin Edela-Aasias oli olemas suure tsivilisatsiooni potentsiaal, võimalus levitada maailmas neid ideid ja ideaale, mis olid jäänud alles Dalamatia ja Eedeni aegadest.

¹³ Adam ja Eeva olid jättnud endast maha väikese-arvulise, kuid võimeka järglaskonna ning Urantial olevad taevased vaatlejad ootasid ärevusega, kuidas need eksinud Ainelise Poja ja Tütrel järeltulijad oma osaga toime tulevad.

2. ADAMIIDID TEISES AIAS

¹ Aadama pojad töötasid tuhandeid aastaid Mesopotaamia jõgede ääres, korraldades niisutust ja piirates lõuna pool uputusi, kindlustades põhjas oma kaitserajatisi ja püüdes säilitada esimese Eedeni hiilguse pärandit.

² Teise aia juhtimisel ilmutatud kangelaslikkus on üks Urantia ajaloo hämmastavamaid ja innustavamaid eeposeid. Need suurepäraseks hinged ei kaotanud Aadama missiooni eesmärki kunagi päriselt silmist ja tõrjusid seetõttu sõjakalt tagasi ümbritsevate ja vähemarenenud hõimude mõjud ning saatsid meelsasti oma valitud poegi ja tütreid pideva vooluna maakera rassi juurde saadikuteks. Mõnikord oli see laienemine kodumaisele kultuurile küll kurnav, kuid need arenumad rahvad taastasid alati oma taseme.

³ Adamiitide tsivilisatsioon, ühiskond ja kultuuriline seisund ületasid tunduvalt Urantia arengurasside üldist taset. Mingiski mõttes nendega võrreldav kultuur oli vaid Vani ja Amadoni ning Aadamapoja rahva vanades asulates. Ent teise Eedeni tsivilisatsioon oli kunstlik struktuur — *see ei olnud ise välja arenenud* — ja seetõttu määratud langusele, kuni jõudiski oma loomulikule evolutsioonitasemele.

⁴ Adam jättis endast maha kõrge intellektuaalse ja vaimse kultuuri, kuid selle tehniline tase oli madal, sest iga tsivilisatsiooni piiravad selle käsutuses olevad loodusressursid, loomupärane andekus ja küllaldane vaba aeg leidlikkuse avaldamiseks. Violetse rassi tsivilisatsioon arenes tänu Aadamale ja esimese Eedeni pärandile. Pärast Aadama surma, kui see pärand aastatuhandete möödudes üha ähmasemaks muutus, hakkas adamiitide kultuuritase pidevalt langema, kuni tasakaalustus ümbritsevate rahvaste seisundiga ja violetse rassi loomulikult arenevate kultuuriliste võimetega.

⁵ Ent ligikaudu 19 000 a eKr olid adamiidid tõeline rahvas, keda oli neli ja pool miljonit ning kes oli saatnud juba miljoneid oma järeltulijaid ümbruskonna rahvaste sekka.

3. ADAMIITIDE VARASEM LEVIK

¹ Violetne rass säilitas Eedeni rahumeelseid traditsioone paljude aastatuhandete jooksul, millega on seletatav ka asjaolu, et nad nii pikka aega ei tegelnud territoriaalsete vallutustega. Kui neil tekkis kasvava rahvastiku surve, ei alustanud nad territooriumide juurdevõitmiseks sõda, vaid saatsid liigsed elanikud teiste rasside sekka õpetajateks. Nende varaste rännete kultuuriline mõju ei olnud püsiv, kuid adamiitidest õpetajate, kaubitsejate ja maadeuurijate sulandumine naaberahvast hulka ergutas ümbruskonna hõime bioloogiliselt.

² Mõned adamiidid rändasid varakult läände Niiluse orgu; teised imbusid itta, Aasiasse, kuid neid oli vähem. Hilisemad massilised ulatuslikud liikumised toi-

musid põhja poole ja sealt edasi läände. See oli põhiliselt järkjärguline, kuid lakkamatu tung põhja poole, kusjuures suurem osa rahvast liikus algul põhja ja siis ringiga ümber Kaspia mere läände Euroopasse.

³ Ligikaudu kakskümmend viis tuhat aastat tagasi olid paljud adamiitide puhtamad esindajad juba kaugemale põhja jõudnud. Ja põhja tungides vähenes järjest nende aadamlikkus, kuni nad Turkestani hõivamise ajaks olid juba teiste rassidega, eriti nodiitidega, põhjalikult segunenud. Puhtaverelistest violetsetest rahvastest jõudsid kaugemale Euroopasse või Aasiasse üldse väga vähesed.

⁴ Alates ligikaudu 30 000 kuni 10 000 a eKr toimusid kõikjal Edela-Aasias epohhiloovad rasside segunemised. Turkestani mägilased olid mehine ja tarmukas rahvas. Indiast loodes püsis veel suur osa Vani aegade kultuurist. Neist asulatest põhja pool olid säilinud parimad varajaste andoniitide järeltulijad. Ja need mõlemad kõrgema kultuuri ning loomusega rassid neelati põhja poole liikuvate adamiitide poolt alla. See ühtesulamine kutsus esile paljude uute ideede tekke, mis soodustas tsivilisatsiooni progressi ja viis kunsti, teadust ning ühiskonna kultuuri igakülgsele tunduvalt edasi.

⁵ ¶ Adamiitide varajaste rännete perioodi lõpuks, ligikaudu 15 000 a eKr, oli Euroopas ja Kesk-Aasias juba rohkem Aadama järeltulijaid kui kusagil mujal maailmas, isegi rohkem kui Mesopotaamias. Nad olid suure osas imbusid Euroopa sinistesse rassidesse. Praegu Venemaaks ja Turkestani nimetatavate maaalade lõunapoolsed osad hõivas suur adamiitide hulk, kes oli segunenud nodiitide, andoniitide ning punaste ja kollaste sangikutega. Lõuna-Euroopa ja Vahemere-äärse ala hõivas andoniitide ja sangikute — oranžide, roheliste ja indigorasside — segu, kus oli veidi ka adamiitide tüvikonda. Väike-Aasia ning Kesk- ja Ida-Euroopa maad olid hõimude käes, kes olid valdavalt andoniidid.

⁶ Segunenud värviline rass, mida tunduvalt tugevdasid Mesopotaamiast umbes sel ajal saabunud, püsis Egiptuses ja valmistus üle võtma Eufrati oru hääbuvat kultuuri. Mustad inimesed olid liikumas Aafrikas kaugemale lõunasse ning olid praktiliselt isoleeritud nagu punane rasski.

⁷ Sahara tsivilisatsioon oli lagunenuks põua, Vahemere vesistu kultuur aga üleujutuste tõttu. Sinistel rassidel polnud seni õnnestunud arenenud kultuuri jõuda. Andoniidid olid ikka veel hajutatult Arktikas ja Kesk-Aasias. Roheline ja oranž rass kui sellised olid hävinud. Indigorass oli liikumas Aafrikas lõuna poole, kus algas tema aeglane, kuid kauakestev mandumine.

⁸ India rahvad püsisid paigal, nende tsivilisatsioon edasi ei arenenud; kollane inimene kindlustas oma valdusi Kesk-Aasias; pruun inimene ei olnud veel lähetikku asuvatel Vaikse ookeani saartel oma tsivilisatsiooniga algust teinud.

⁹ ¶ Need rasside hajumised koos ulatuslike kliimatiliste muutustega löid maailmas tingimused Urantia tsivilisatsiooni andiitide ajastu tekkeks. Varased ränded kestsid kümme tuhat aastat, ajavahemikus 25 000 kuni 15 000 a eKr. Andiitide viimane ränne kestis ligikaudu 15 000 kuni 6000 a eKr.

¹⁰ Adamiitide varased lained kulgesid üle Euraasia nii pika aja jooksul, et nende kultuur läks suures osas kaduma. Vaid hilisemad andiidid liikusid piisava kiirusega, mis võimaldas Eedeni kultuuri säilitada ka Mesopotaamiast kaugel.

4. ANDIIDID

¹ Andiitid olid violetse rassi puhta liini esmased segud nodiitide ja arenevate rahvastega. Üldiselt tuleks aga arvestada, et andiitides oli Aadama verd palju rohkem kui nüüdisaegsetes rassides. Terminiga „andiitid” tähistatakse peamiselt neid rahvaid, kes olid rassiliselt kaheksandiku kuni kuuendiku võrra violetsed. Nüüdisaegsetes urantialastes, isegi põhjapoolsetel valgetel rassidel, on Aadama verd palju vähem.

² Varaseimad andiidi rahvad tekkisid enam kui kakskümmend viis tuhat aastat tagasi Mesopotaamia külgnematel aladel ning kujutasid endast adamiitide ja nodiitide segu. Teist aeda ümbritsesid väheneva violetse vere kontsentreeritud ringid ja selle rasside sulatusahju äärel sündiski andiidi rass. Hiljem, kui Turkestani tol ajal viljakatele aladele saabusid rändavad adamiitid ja nodiidid, segunesid nad arenenumate asukatega ning tekkisid violetse segu laiendas andiitide tüüpi põhja poole.

³ Andiitid olid igas suhtes parim inimtüvi, kes Urantiale pärast puhaste violetsete rahvaste aega ilmus. Nendes sisaldas enamik adamiidi ja nodiidi rasside elusolevate jäänuste kõrgeimaid tüüpe, millele hiljem lisandusid mõned kollaste, siniste ja roheliste inimeste parimad tüvikonnad.

⁴ ¶ Need varased andiidid ei olnud aarialased, nad olid eel-aarialased. Nad ei olnud valged, nad olid valgete-eelsed. Nad ei olnud ei õhtu- ega hommikumaised rahvad. Aga just nende andiidi pärand annab niinimetatud valgete rasside paljumeelsele segule selle üldise homogeensuse, mida on nimetatud kaukaasialikuks.

⁵ ¶ Violetse rassi puhtamad tüvikonnad olid säilitanud Aadama rahuarmastavad traditsioonid, millega on ka seletatav rassi varasemate rännete rahumeelsem iseloom. Ent kui adamiitid ühinesid nodiitidega, kellest oli saanud selleks ajaks sõjakas rass, said nende andiitidest järeltulijad omal ajal kõige oskuslikumateks ja targemateks sõjapidajateks, kes Urantial kunagi on elanud. Sellest ajast alates omandasid mesopotaamlaste liikumised üha enam sõjalise iseloomu ja hakkasid sarnanema tegelike vallutustega.

⁶ Need andiidid olid seiklushimulised, neil oli tugev rännukirg. Sangikute või andoniitide tüvikonna osakaalu suurenemine kaldus neid stabiliseerima. Aga sellele vaatamata ei peatunud nende hilisemad järglased enne, kui olid rännanud ümber maakera ja avastanud viimase, ka kõige kaugema mandri.

5. ANDIITIDE RÄNDED

¹ Teise aia kultuur püsis kakskümmend tuhat aastat, kuid mandus aegamööda, kuni ligikaudu 15 000 a eKr juhatas setiitide preesterkonna taastumine ja Amosadi juhtimine sisse hiilgava ajastu. Hiljem üle Euraasia levinud massilised tsivilisatsioonilained järgnesid kohe aia suurele taassünnile pärast adamiitide laialdast liitu ümbruskonna segunenud nodiitidega, mille tulemuseks tekkisid andiidid.

² Andiitid andsid kõikjal Euraasias ja Põhja-Aafrikas tõe uuteks arenguteks. Andiitide kultuur valitses Mesopotaamiast kuni Sinkiangini ja pidevat rännet Euroopa poole tasakaalustasid jätkuvalt Mesopotaamiast saabuval uustulnukad. Ent andiitidest kui Mesopotaamiast pärinevast rassist oleks õige rääkida alles alates ajast, mil olid algamas Aadama segunenud järeltulijate lõplikud ränded. Selleks ajaks olid isegi teise aia rassid niivõrd segunenud, et neid ei oleks saanud enam adamiitideks pidada.

³ Uustulnukad Mesopotaamiast, eriti hilisemad andiitidest ratsaväelased, elustasid ja värskendasid pidevalt Turkestani tsivilisatsiooni. Turkestani mägismaadel oli kujunemas niinimetatud aaria emakeel, mis on selle piirkonna andoniitide dialekti segu adamsoniitide ja hilisemate andiitide keelega. Paljud nüüdisaegsed keeled arenesid sellest Kesk-Aasia hõimude varasest keelest, kui need hõimud vallutasid Euroopa, India ja Mesopotaamia tasandike ülemised osad. See iidne keel andis õhtumaa keeltele kogu selle sarnasuse, mida nimetatakse aarialikuks.

⁴ ¶ Umbes 12 000 a eKr elas kolm neljandikku maailma andiititüvikonnast Põhja- ja Ida-Euroopas, kui hiljem toimus lõplik väljaränd Mesopotaamiast, jõudis kuuskümmend viis protsenti neist viimastest väljarändajatest Euroopasse.

⁵ ¶ Andiitid ei rännanud ainult Euroopasse, vaid ka Põhja-Hiinasse ja Indiasse, paljud rühmad tungisid aga misjonäride, õpetajate ja kaubitsejatena igasse maailma otsa. Nad andsid suure panuse Sahara sangikrahvaste põhjapoolsete rühmade arengusse. Kuid Aafrikas tungisid vaid vähesed õpetajad ja kaupmehed Niluse ülemjooksult veelgi enam lõuna poole. Hiljem siirdusid segunenud andiidid ja egiptlased nii Aafrika ida- kui ka läänerannikul ekvaatorist palju kaugemale, ent Madagaskarini nad ei jõudnud.

⁶ Andiitid olid niinimetatud draviididest ja hiljem aarialastest India-vallutajad, kelle viibimine Kesk-Aasias täiustas tunduvalt turaanlaste esiisasid. Sellest rassist rändasid paljud nii Sinkiangi kui ka Tiibeti kau-

du Hiinasse ja andsid hilisematele hiina tüvikondadele häid jooni. Aeg-ajalt siirdus väikesi rühmi Jaapanisse, Taiwanisse, Ida-Indiasse ja Lõuna-Hiinasse, kuigi ranniku kaudu läksid Lõuna-Hiinasse väga vähesed.

⁷ Sada kolmkümmend kaks inimest sellest rassist asus Jaapanist väikeste laevadega teele ja jõudis lõpuks Lõuna-Ameerikasse, kus pani Andide põliselanikega abiellumise teel aluse inkade valitsejate dünastiale. Nad ületasid Vaikse ookeani väikeste vahemaade kaupa, peatudes teel paljudel saartel. Polüneesia saari oli tol ajal palju enam ja nad olid praegusest hoopis suuremad ning andiitidest meresõitjad mõjutasid koos mõne kaaslasega bioloogiliselt oma teele jäänud põliselanike rühmi. Neil nüüdseks vette vajunud maadel tekkisid andiitide sissetungi tagajärjel paljud õitsvad tsivilisatsioonikeskused. Lihavõttesaar oli pikka aega ühe nüüdseks kadunud rühma usu- ja halduskeskus. Kuid andiitidest, kes sel ammusel ajal Vaikset ookeani ületasid, jõudsid Ameerika mandrile vaid need sada kolmkümmend kaks.

⁸ ¶ Andiitide vallutusretked jätkusid kuni selle rahva lõpliku laialihajumiseni 8000 kuni 6000 a eKr. Mesopotaamiast välja valgudes kurnasid nad pidevalt oma kodumaa bioloogilisi varusid, tugevdades samal ajal märgatavalt ümbruskonna rahvaid. Ja igale rahvale, kelle juurde nad rändasid, edastasid nad huumorit, kunsti, seiklushimu, muusikat ja tootmisalaseid oskusi. Nad olid osavad loomade kodustajad ja põllupidajad. Vähemalt sel ajal täiustas nende kohalviibimine tavaliselt vanemate rasside religioosset uskumusi ja moraalitavasid. Ja nii levis Mesopotaamia kultuur vaikselt üle Euroopa, India, Hiina, Põhja-Aafrika ja Vaikse ookeani saarte.

6. ANDIITIDE VIIMASED HAJUMISED

¹ Andiitide viimased kolm lainet valgusid Mesopotaamiast laiali 8000 kuni 6000 a eKr. Need kolm suurt kultuurilainet algasid Mesopotaamias idapoolsete mäestikuhõimude ja läänepoolsete tasandikuelanike surve tõttu. Eufrati oru ja sellega külgneva ala elanikud läksid oma lõplikule väljarännule mitmes suunas.

² Kuuskümmend viis protsenti saabus Euroopasse Kaspia mere kaudu, et vallutada äsjailmunud valged rassid — siniste inimeste segu varasemate andiitidega — ja nendega ühte sulada.

³ Kümme protsenti, sealhulgas suur rühm setiidi preestreid, liikus itta: läbi Eelami mäestiku Iraani platoole ja Turkestani. Paljud nende järeltulijad tõrjuti hiljem koos oma aaria vendadega põhjapoolsetelt aladelt Indiasse.

⁴ Kümme protsenti mesopotaamlastest pöördus põhja suunduvat teelt itta ja siirdus Sinkiangi, kus nad segunesid andiitide ja kollaste asukatega. Enamik selle rassiliidu võimekatest järglastest suundus hiljem Hiinasse ja aitas palju kaasa kollase rassi põhjapoolse osa kiirele täiustumisele.

⁵ Kümme protsenti põgenevatest andiitidest rändas läbi Araabia ja jõudis Egiptusesse.

⁶ ¶ Viis protsenti andiitidest, väga kõrge kultuur rannikualt Tigrise ja Eufrati suudme ümbruses, kes oli hoidunud segaabeludest ümbruskonna vähemarenenud hõimudega, keeldus oma kodudest lahkumast. Selles rühmas oli säilinud palju nodiitide ja adamiitide arenenumaid tüvikondasid.

⁷ ¶ Aastaks 6000 eKr olid andiidid sellest piirkonnast peaaegu täielikult lahkunud, kuigi nende järeltulijad, kes olid ümbruskonna sangikrasside ja Väike-Aasiast pärinevate andoniitidega suures osas segunenud, olid veel alles ja hakkasid palju hiljem põhja- ja idapoolsete sissetungijatega lahinguid pidama.

⁸ Teise aia kultuuriajajärgu lõpetas ümbruskonna vähemarenenud tüvikondade üha suurem sisseimbumine. Tsivilisatsioon liikus läände Niiluse äärde ja Vahemere saartele, kus jätkas õitsengut ja arenemist kaua pärast oma lätte mandumist Mesopotaamias. Ja see vähemarenenud rahvaste kontrollimatu sissevool sillutas tee kogu Mesopotaamia hilisemale vallutamisele põhjapoolsete barbarite poolt, kes võimekate tüvikondade jäänusedki välja tõrjusid. Ka hilisematel aastatel oli kõrge kultuuriga asukatele nende harimatute ja tahumatute sissetungijate kohalolek vastumeelt.

7. VEEUPUTUSED MESOPOTAAMIAS

¹ Jõeäärset elanikud olid harjunud, et jõed teataval aastaagadel üle kallaste voolavad; perioodilised üleujutused olid nende elus iga-aastased sündmused. Aga geoloogilised muutused põhja pool põhjustasid Mesopotaamia orus uusi ohte.

² Tuhandete aastate jooksul pärast esimese Eedeni vettevajumist jätkus ümber Mesopotaamia idaranniku ning Mesopotaamiast loodes ja kirdes mägede kerkimine. Mägialade kerkimine kiirenes tunduvalt ligikaudu 5000 a eKr ja koos rohkenenud lumesadudega põhjapoolsetes mäestikus tekitas see igal kevadel kõikjal Eufrati orus enneolematuid üleujutusi. Need kevadised üleujutused muutusid üha tõsisemaks, nii et jõeäärsete alade elanikud olid lõpuks sunnitud taanduma idapoolsetesse mäestikesse. Nende ulatuslike üleujutuste tõttu jäeti kümned linnad peaaegu tuhandeks aastaks maha.

³ ¶ Peaaegu viis tuhat aastat hiljem, kui Babülooniast vangis olnud heebrea preestrid püüdsid juudi rahva põlvnemist uurides jõuda välja Aadamani, oli neil selle loo kokkupanemisega suuri raskusi; ühel neist tuli mõtte sellest üldse loobuda, lasta kogu maailmal uppuda oma kurjuses Noa veeuputuse ajal ning saada selliselt võimalus rääkida Aabrahamist kui Noa ühe ellujäänud poja otsesest järglasest.

⁴ Legendid ajast, mil vesi kattis kogu maakera pinda, on üldlevinud. Paljudel rahvastel leidub lugu kunagi möödunud aegadel toimunud ülemaailmsest veeu-

putusest. Piibli jutustus Noast, tema laevast ja uputusest on heebrea preesterkonna poolt Babüloonia vangipõlve ajal välja mõeldud. Pärast elu sisseseadmist Urantial pole üleüldist veeuputust kunagi olnud. Maapind oli täielikult veega kaetud ainult neil ürgaegkonna epohhidel, mil see polnud veel veest välja kerkinud.

⁵ Aga Noa on tõepoolest elanud: ta oli Ereki lähedal Aramise-nimelises jõeäärtes asulas veinimeister ja pidas aasta-aastalt jõe tõusude kohta kroonikat. Teda naeruvääristati kõvasti, kui ta käis jõe mõlemal kaldal ringi, soovitades ehitada kõik majad puust ja paa-dikujulised, ning võtta üleujutushooaja lähenedes pere loomad õhtuks paati. Ta käis igal aastal jõeäärsetes naaberasulates hoiatamas, mitme päeva pärast üleujutus saabub. Lõpuks ühel aastal oli iga-aastane üleujutus ebataavaliselt tugevate vihmade tõttu palju suurem kui harilikult ning vee järsk tõus pühkis minema kogu küla, vaid Noa koos lähedaste pereliikmetega pääses oma paatelamus.

⁶ ¶ Nende üleujutustega lõppes andiidi tsivilisatsiooni lagunemine. Selle üleujutuste perioodi lõpuks oli teine aed kadunud. Jälgi endisest hiilgusest püsis veel vaid lõunas ja sumerite seas.

⁷ Selle ühe vanima tsivilisatsiooni jäänuseid leidub neis Mesopotaamia piirkondades ning sellest kirdes ja loodes. Aga veel vanemaid, Dalamatia aegade jäänuseid leidub Pärsia lahe vee all ning esimene Eeden paikneb vee all Vahemere idatipus.

8. SUMERID — VIIMASED ANDIIDID

¹ Kui andiitide viimane hajumine murdis Mesopotaamia tsivilisatsiooni bioloogilise selgroo, jäi väike osa sellest kõrgemast rassist oma kodumaale jõgede suudme lähedale. Need olid sumerid ja aastaks 6000 eKr olid nad saanud suures osas sünnipäralt andiitideks, kuigi nende kultuur oli väga iseloomulik nodiitidele ja nad pidasid kinni Dalamatia iidsetest traditsioonidest. Vaatamata sellele olid need rannikualade sumerid Mesopotaamia viimased andiidid. Kuid Mesopotaamia rassid olid selleks hilisemaks ajaks juba põhjalikult segunenud, nagu näitavad ka tolle ajastu haudadest leitud koljud.

² Susa jõudis suure õitsenguni üleujutuste aegadel. Esimene ja madalam linn jäi vee alla, selle asemele ehitati tolaeagsete eriliste kunstioskuste pealinnaks teine ja kõrgem linn. Kui üleujutused hiljem nõrgenesid, sai Uur keraamikatööstuse keskuseks. Ligikaudu seitse tuhat aastat tagasi asus Uur Pärsia lahe ääres, praeguse tasemeni on maapiiri nihutanud jõesetted. Need asulad kannatasid üleujutuste all vähem sellepärast, et seal tehti paremat tööd nende mõju piiramiseks ja jõesuudmete laiendamiseks.

³ ¶ Eufraati ja Tigrise jõeorgude rahumeelseid viljakasvatatajaid olid ammu kimbutanud Turkestani ja Iraani platoo barbarite röövretked. Ent nüüd kutsusid üha

tugevamad põuad mäestikukarjamaadel esile barbarite ühise sissetungi Eufraati orgu. Ning see sissetung oli seda tõsisem seepärast, et neil karjakasvatatajatel ja kütitudel oli suurel arvul taltsutatud hobuseid. Just hobused andsid neile oma rikaste lõunanaabrite ees tohtu sõjalise eelise. Nad vallutasid lühikese ajaga kogu Mesopotaamia, tõrjudes eest viimased kultuurilained, mis levisid üle kogu Euroopa, Lääne-Aasia ja Põhja-Aafrika.

⁴ Mesopotaamia vallutajate ridades oli palju Turkestani segunenud põhjarasside paremaid andiidi, sealhulgas ka Adamapoja tüvikondasid. Need vähemarenenud, kuid tarmukamad põhjapoolsed hõimud assimileerisid kiiresti ja meelsasti Mesopotaamia tsivilisatsiooni jäänused ja arenesid peagi neiks segaravasteks, keda leidis Eufraati orus ajalooliste annaalide algul. Nad taaselustasid kiiresti paljud Mesopotaamia hääbuva tsivilisatsiooni tahud, võttes üle oruhõimude kunste ja suure osa sumeri kultuurist. Nad püüdsid isegi ehitada kolmandat Paabeli torni ja hakkasid hiljem selle nimega kutsuma oma rahvast.

⁵ Kuigi kirdest pärit barbaritest ratsanikud vallutasid kogu Eufraati oru, jätsid nad vallutamata need andiitide jäänused, kes elasid Pärsia lahe ääres jõesuudme ümber. Need sumerlased suutsid end kaitsta tänu oma kõrgele intellektile, parematele relvadele ja ulatuslikule sõjaliste kanalite süsteemile, mis täiendas nende omavahel seotud tiikidega niisutussüsteemi. Nad olid ühtne rahvas, sest neil oli ühtne rühmareligioon. Nii säilitasid nad oma rassi ja riigi terviklikkuse kaua pärast seda, kui loodepoolsed naabrid olid jagunenud isoleeritud linnriikidesse. Ükski neist linnarühmadest ei saanud ühinenud sumerite vastu.

⁶ Põhjast tulnud vallutajad õppisid peagi rahuarvustavaid sumereid usaldama ning hindama kui võimekaid õpetajaid ja haldureid. Nad olid väga austatud ja otsitud kunsti- ja tootmisõpetajad, kaubanduse suunajad ja tsiviilvalitsejad kõigi rahvaste seas nii põhjas kui ka Egiptusest läänes kuni Indiani idas.

⁷ Pärast sumeri varase konföderatsiooni lagunemist valitsesid hilisemaid linnriike setiidi preestrite usust taganenud järeltulijad. Need preestrid hakkasid end kuningateks nimetama alles siis, kui vallutasid naaberlinnu. Hilisemad linnakuningad ei suutnud enne Sargoni aega moodustada võimsaid konföderatsioone kaduduse pärast jumaluste suhtes. Iga linn pidas oma linnajumalat kõigist teistest jumalatest kõrgemaks ning seetõttu keeldusid nad ühisele juhile allumast.

⁸ Selle linnapreestrite nõrga valitsuse pika perioodi lõpetas Kiši preester Sargon, kes kuulutas end kuningaks ja asus vallutama kogu Mesopotaamiat ja sellega külgnevaid maid. Ja see tegi lõpu preestrite valitsuse ja surve all kannatanud linnriikidele, kellel olid igapäev oma linnajumal ja oma tseremooniad.

⁹ Pärast Kiši konföderatsiooni lagunemist järgnes pikk periood, mil need orulinnad omavahel ülemvõi-

mu pärast pidevalt sõdisid. Ja võim oli kordamööda Sumeri, Akadi, Kiši, Ereki, Uuri ja Susa käes.

¹⁰ Ligikaudu 2500 a eKr said sumerid karmilt lüüa põhjapoolsetelt suiitidelt ja guiidelt. Langes üleujutuse muldvallidele ehitatud Sumeri pealinn Lagaš. Ereki püsis veel kolmkümmend aastat pärast Akadi langemist. Hammurapi valitsemisaja alguseks olid sumerid imbutunud põhjapoolsete semiitide sekka ja Mesopotaamia andiidid lahkusid ajaloo lehekülgedelt.

¹¹ 2500 kuni 2000 a eKr määratsesid nomaadid Atlandist Vaikse ookeanini. Neriidides lõi andoniidi ja andiidi rassi segu Mesopotaamia järeltulijate Kaspia rühm viimasena välja. Selle, mida barbaritel ei õnnes-

tunud Mesopotaamia hävitamiseks teha, viisid hiljem lõpule kliimamuutused.

¹² ¶ Niisugune on lugu violetsest rassist pärast Aadama aega ning nende Tigrise ja Eufrati vahel asuva kodumaa saatusest. See iidne tsivilisatsioon langes lõpuks kõrgemate rahvaste väljarände ja vähemarenenud naabrite sisserände tulemusena. Ent ammu enne oru vallutamist barbaritest ratsanike poolt oli suur osa aia kultuurist levinud Aasiasse, Aafrikasse ja Euroopasse, et panna seal käärima see, millest on saanud Urantia kahekümnenda sajandi tsivilisatsioon.

¹³ [Esitanud Nebadoni Peaingel.]